

Slinkāsis katēns

(pāsaka)

Gīvena mēškē žmuogos. Toriejē ons katēna, vardo Jeruonims. Bōva tas Jeruonims dēdēlē jau slinks: toriejē žmuogielis anam ēr peliū prigaudītē, ēr anou numaudītē.

Vēina dēina pamatē Jeruonims ož longa žvėrbli ēr sāka žmuogou:

– Žēnā, apkīriejē monēi tuos pelēs. Veizieik, tēn, ož longa, lakiuo žvėrblielis. Sogauk to monēi tou žvėrbli ēr atnešk!..

– Dā kuo?! – sopīka žmuogos. – Ē tēp per slinks esi. Je tēp nuori, pats ēk ēr sosėgauk.

Jeruonims pakielē oudėga, sošnīpštē nekontēns ēr ēšējē par doris. O laukē bōva šalta, rodou. Tėrtiejē katēns, atsėsidēs ont žemēs, ēr mislējē, kap tou žvėrbli sogautē. Dēdēlē bōva sopīkēs ont sāva šeimīninka, diekuo tas neklausē, ēr dabar pats katēns tor neštē sāva sobēnē i lauka. Nusprėndē, kad tuokem šaltie nieka nesomėslīs – geriau ēs i miesta pasėžvalgītē. Ēr ēšējē. Ējē, ējē Jeruonims, pakol priējē truoba. Ta truoba bōva straini – rauduono stuogo, medėniem tomsē rauduonom sėinuom ēr dēdēlēs longās. Somėslėje Jeruonims tuo truobuo pagīventē, pakol nebėbūs šalta. Katēns prišuoka pri truobuos longa ēr pakrapštē anou so nago – nieks ni čirkšt. Pakrapštē dā kartieli, ēr tumet longa atėdarē maluoni pagīvenosi muotrėška.

– Kuoks dailos katėnielis!.. – pragīda ana.

Jeruonims sošnīpštē. Muotrėška ėlėda katēna i truoba, ėpīlė anam pėina, pašierē. Atējē naktis. Ta muotrėškėlė i šiaudėni krieži pridiejē minkštū skodorū ēr ėdiejē pakluodē.

– Ēk goltē, katėnieli, – paragėna Jeruonima muotrėška, vo pati nuējē i kėta kombari, oždarīdama doris.

Kėta dēina Jeruonims atsėboda tēn pat, kor ēr ožmėga. Ons nuējē i kėta kombari, kor bōva bliūds pėina, trīs žovis ēr dvė pelēs. Muotrėška kūrė pečio. Pajiedēs Jeruonims nusliūkėna pri muotrėškas. Ana pajiemē katēna ont ronku, gluostē, mīlava ēr nusėnešē pri dēdēlė narva, katras bova pakabints palobie kertie. Vuos Jeruonims apsėžvalgė ēr pamėslėjē „vo kam tas narvs?“, tujau pat tamė narvė ēr atsėdūrė. Ēr vėskou soprāta – ka dabā būs struoka: maluoniuoji muotrėška ĩr rāgana ēr nuor slinkouji Jeruonima sojiestē! Kap ėšsėgonda Jeruonims, ka rāgana priējē ēr i anou paveiziejē!..

– Vo skanė pėitā būs!.. Pati šviežīna i gerklė ėlėpa! No, ėe monēi pasėsekė!.. – apsėdžiaugė muotrėška ēr nubiega parsėneštē šakaliū.

Jeruonims pamatē ož longa tou pati žvėrbli, katrou nuoriejē sogautē. Pradiejē vėsėp žvėrbliė prašītē, kad anam padieto – kad gelbieto nu rāganas, kad baisē nenuor atsėdortē katėlė, kad nuor sogrīžtē pas sāva žmuogo. Žvėrblielis dēdēlė nosėgonda, apsėsoka ēr nuliekė. Vo ėšsėgonda

ons ne katēna, bet rāgas, kad ana ēšvērs ēr sojies Jeruonima. Nuliekē žvērblis i mēška pas Jeruonima šeiminka. Priliekē pri žmuogaus ēr sočērškē:

– Tāva Jeruonims papoulē i bieda. Pēktuoji rāgana nuor anou ēšvērtē ēr sojietē!

Ēšbiega vērstēnuom žmuogos ēš truobuos, žvērbliou ēš paskuos rēstiuom nubiega pri rāgas truobuos. Vo rāgana jau taisies vērtē sāva pētus. Ēštraukē ēš narva vēsa drebonti Jeruonima... Sorēša anam kuojēs... Jau nuoriejē ēmestē i katēla... Tik veiz, kad ožmērša vondēns ēš šolēnēs pasēsēmtē – katēls tošts... Pasējiemē rāgana viedra ēr ēšējē vondēns. Žmuogos kap tik pasēkavuojē ož truobuos kerties ēr lauk, pakol rāgana atēs... Kumet rāgana priējē, čiopa žmuogos anou ož čioprīna ēr ēkēša i šolēnē! Krēta rāgana, krēta... Ēr, ka pasēgērda „pliūkšt“, ēš šolēnēs ēšliekē dēdēlie jouda varna ēr nuplasnuojē i dongo. Žmuogos ēbiega i rāgas truoba, atrēša sāva slinkajem katēnou kuojēs, pasējiemē anou i kliebi ēr ēšējē nomēi.

Kumet anēi parējē i nomus, Jeruonims truopnio balso pasākē:

– Nebēbūsio aš tuoks slinks – vēsku pats pasēdērbsio. Būsio tēkros katēns. Vo pajiedēmou monēi ē pelēs deries.

Tou pasakēs Jeruonims pamatē ož longa tou pati žvērblieli ēr pamerkē anam aki.